



Ave, Maria!

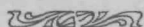
Zvonček po dolu odmeva,
zvezda prižiga se že,
pesem večerno prepeva,
ptiček na grmu sedé —
Ave, Maria!

Človek se k nebu ozira,
v dom svoj veselo hiti,
solze vsakdó si otira,
kogar težijo skrbi —
Ave, Maria!

Hiše mir sveti obiše
dobrim, pobožnim ljudem;
zemlja se zdi mi svetišče
v hipu svečanostnem tem —
Ave, Maria!

Zvezda se jasna prižiga,
zvonček odmeva čez plan,
srce v molitvi se dviga,
kličem iskreno Ti vdan:
Ave, Maria!

—n—



Planinske cvetke.

Ob potih v gorskih letoviščih srečavaš revne otročiče, ki ponujajo za male denarce planinskih cvetic. Bogati počitničarji in vesele počitničarice kupujejo redke cvetke nekoliko iz usmiljenja, nekoliko pa iz samoljubnega nagona in iz ponosa, da bi se prišedši domov pri znancih in prijateljih postavljali, češ: vidite nas, srečne letoviščarje in ljubitelje planin! In znanci jih blagrujejo, misleči, da so jih počitničarji sami natrgali gori visoko v planinah.

Jaz se še nisem izpozabil med tiste ljudi, ki imajo v tem nekaj izreden užitek, če se morejo ponesti, da so plezali v vratolomne višave, da so trgali planike na nevarnih strminah in ostrih pečinah ter postavljali svoje življenje v nevarnost. Nasprotno! Pomilujem vsakega, ki svoje življenje tako malo ceni in ga tvega samo zato, da se more v lahkoživi družbi hvaliti in ponašati s svojo grešno drznostjo. Še bolj žalosten vtis pa napravi name tak hribolazec, ki zanemarja sveto mašo in službo božjo in se ob nedeljah potika po nevarnih slemenih visokih

gorâ, in se zraven s svojo versko brezbriznostjo še ponaša. Rad grem po varnih potih ob prostem času v gorski zrak, na lepe razgledne točke, v nevarnost, še celó v nedopustnem času, pa se ne podajam.

Kljub temu pa hočem postreči z malimi planinskimi cvetkami, ne da bi se okitil s pavjim perjem. — Peljal sem se po železnici skozi dolg predor v tujini. Nasproti meni sedi deček, čedno oblečen brez prtljage. Iz notranjega žepa v jopiču mu je gledala lepa bela sveča. »Ali si bil pri pogrebu?« ga vprašam. — «Ne, domu grem; služil sem čez leto tam-le v bližini. Prtljago sem že poslal naprej, svečo sem pa vzal s seboj; imam jo za spomin na prvo sveto obhajilo, ki sem ga prejel letos o veliki noči.» — Ob tem pogovoru so se iskrile njegove nedolžne oči kot kristalna voda gorskega, neskajjenega jezera. Ali more biti roža planika lepša, nego srce tega srečnega fantiča!?

Bilo je v jutro nekega poletnega dne. V cerkvi je bilo še malo pobožnih vernikov. Odspredej v klopeh so klečale usmiljene sestre, ki so stregle v bolnišnici revnim in bolehnim letoviščarjem. Pripravljale so se za sveto obhajilo. V hotelih in gostilnah je še vse tiho; gostje si privoščijo dovolj mirnega in krepilnega spanja. Sestre pa, ki tudi ponoči čuvajo pri bolnikih in izvršujejo dela ljubezni v službi revnih bojestnikov, iščejo veselja, tolažbe, miru in dušne utehe pri Jezusu. — Mnogo lepo-dehtelih rožic raste po planinah, pa te cvetke se mi zde še lepše.

Ob poti poleg žuborečega gorskega potočka srečam ženico; globoko je sklonjena, korak ji ni več prožen in lahak. Obremenjena je z zavojem obleke, robata palica ji je v pomoč ob težki hoji. »Odkod pa, mamica?« — »Bila sem na K. čez poletje; tam bolje plačajo kot pri nas. Zdaj grem pa počasi zopet nazaj čez hribe. Najbrž zadnjikrat. Veselim se že počitka. Toda dokler živim, bi se rada sama preživila, da ne bom drugim v nadlego.« — Ali ni tudi ta gorska roža nekaj posebnega?

Gospod urednik! Dehtelih cvetk nimam, da bi jih Vam podaril; pošiljam Vam pa gori opisane rožice ter upam, da bodo Vam in Vašim ljubim prijateljčkom, ki se tako vesele »Zvončka Marijinega« — v veselje. č.